

Giv mening for BEGGE parter

*Af Berit Weigand Berg,
udviklingskonsulent ved Kirkefondet*

**Scenen er helt klassisk:
Høstgudstjeneste, pyntet kirke, vi skal
bl.a. synge »Du gav mig, o Herre«,
og spejderne har vasket skjorten og
strøget tørklædet i dagens anledning og
vil om lidt gå i procession med kurve
fulde af frugt, grøntsager og en pose
kaffebønner for lige at tilsætte en gnist
af humor.**

**Det SER helt rigtigt ud – men det er ikke
sikkert, at det er det.**

I mange sogne er der et samarbejde mellem kirken og et eller flere kirkelige ungdomsarbejder fx spejderne, FDF'erne eller KFUM og KFUK. De er måske ikke helt som »i gamle

dage«, hvor alle synes at kunne huske, at 20 spejdere stillede søndag efter søndag i kirken morgenfriske og veludhvilede som afslutning på endnu en vinterhejk, hvor de havde sovet i bivuak i snevejr.

Men mindre kan måske også gøre det, og i dag er der samarbejde i mange udgaver rundt om i sognene og ofte i god ånd og til fælles glæde og gavn. Men ... der står »ofte«, og det er fordi, der også er steder, hvor samarbejdet desværre ikke længere er til glæde og gavn. Den virkelighed kommer tydeligt frem igennem to fortællinger om spejdernes deltagelse i netop høstgudstjenesten, jeg har hørt i forbindelse med en række interviews.

»For spejdergruppen i det ene sogn var det en årlig pinsel. For gruppen i det andet sogn var det en årlig glæde.«

Årlig pinsel eller årlig glæde

I to sogne var spejderne engageret i høstgudstjenesten, nærmest identisk og som beskrevet i indledningen. For spejdergruppen i det ene sogn var det en årlig pinsel. For gruppen i det andet sogn var det en årlig glæde. Denne kontrast vakte min nysgerrighed, så jeg gik på jagt efter årsagen til denne markante forskel.

I det ene sogn følte spejderne, at de blev indkaldt, og at det på forhånd var givet, hvad de skulle gøre. De havde ingen forhandlingsret, og det var ofte svært at leve op til de forventninger, som kirken havde om antal spejdere etc. Og samtidigt var der – set med deres øjne – ikke tale om et gensidigt forhold. Der var nærmest ingen kontakt mellem spejderne og kirken resten af året, og de følte, at kirken aldrig bakkede op omkring de ting, som spejderne inviterede til.

Helt anderledes så det ud i det andet sogn. Her følte spejderne sig inviterede, og selv om traditionen lå i forholdsvis faste rammer, var der muligheder for at tale sig frem til forskellige modeller, alt efter hvad der passede til dette års spejders alder og antal. De oplevede, at de havde masser af forhandlingsret, og så var det ifølge dem et meget gensidigt forhold. Spejderne kendte præsten godt, og når de fx en gang om året overnattede i kirken, kom han gerne forbi for at lave lidt hygge-skræmmeri med dem.

»For de spejlede fortællinger findes også. Om sogne hvor præster og andet godtfolk fra kirken har gjort mange forsøg på at komme på god fod med ungdomsarbejdet, men hvor de oplever sig afvist.«

Spejlede fortællinger

Her kunne vi så godt holde en kort kunstpause, kigge alvorligt ud over brillekanten og over på præsten og sige: »Det der med kirkens forhold til spejderne, FDF'erne etc., det hænger helt tydeligt (også) på dig«. Men så ligetil er det naturligvis ikke. For de spejlede fortællinger findes også. Om sogne hvor præster og andet godtfolk fra kirken

har gjort mange forsøg på at komme på god fod med ungdomsarbejdet, men hvor de oplever sig afvist. Et godt forhold mellem de lokale grupper og sognet bunder nemlig i to ting:

Det skal være gensidigt for at fungere.

Det skal opleves som en relation og ikke som et formelt samarbejde.

Tænk i relationer

»Jeg ringer lige til Peter,« siger noget andet end, »jeg forsøger at få fat i spejderne«. Mange steder hænger det gode og velfungerende samarbejde netop sammen med, at der samtidig er en god relation mellem fx præsten og gruppelederen, eller kirke- og kulturmedarbejderen og ulvelederen. De kender hinanden og bruger navne i stedet for titler. Det er guld værd, fordi samarbejdet dermed kommer til at foregå indenfor relationernes spilleregler. Og det er netop her, den gode (lejrbaals-) stemning opstår. Når både kirke og organisationerne tænker i relation i stedet for i traditionelle og formelle samarbejder. Med alt hvad relationer normalt indebærer af respekt og gensidighed. Det kunne fx være:

- Hold løbende kontakt – også når der ikke lige er en konkret anledning på banen.
- Spørg ind til, om I skal lave noget sammen - i stedet for at fortælle de andre, hvad I mener, de bør gøre.
- Slip evt. en gammel, lidt træt tradition, og udvikl i stedet noget nyt sammen.
- Vær nysgerrig på, hvad den anden er god til.

Er præsten ikke god til at prædike for børn, så find ud af, hvad hun ellers kunne have lyst til at lave sammen med grupperne. Kan spejderne ikke stille med 20 frivillige til at stille stole op til friluftsgudstjenesten, så find ud af, hvad de ellers kan have lyst til at være en del af. Disse få ting giver god mening for BEGGE parter, da både den lokale kirke og de lokale grupper sidder inde med ressourcer og kompetencer, som de med stor fordel kan dele med hinanden.